

Někdy si chci tento příběh připomenout, jen aby mi připomněl, že lidé někdy mohou být špatně obviněni nebo špatně souzeni jen podle vnějších činů, prostě jen podle tzv. „faktů“, ale není to pravda. Ano, kdyby ten chlapec řekl několik slov navíc, ušetřila bych manželovi jízdenky a čas a trápení, které musel projít za ty čtyři nebo pět dní. V té době mne stále miloval a očekával, že někde sedím se zkříženýma nohama jako svatá osoba, která neběhá po okolí s nějakým chlapcem a přežívá s ním do 24. století. Takže jsem ho nechtěla ranit. Byl velice raněn. To je důvod, proč okamžitě odjel – meřekl ani slovo, neřekl ani na shledanou. Nic! Byl džentlmen, víte. Nechtěl dělat potíže mému „novému vztahu“. Mnohokrát díky. Nepotřebovala jsem to. Ten chlapec věděl, že je to můj manžel, proč řekl: „Já tu žiji, já tu spím“? Mohl říct: „Dobrá, pronajala mi svoji místnost, ale nejsme tady jako přítel a přítelkyně.“ Potom bych mu byla více vděčná, místo abych na něho byla později rozzlobená. Byla jsem rozzlobená a on byl překvapený. „Ty jsi se změnila!“

Protože nikdy předtím jsem nebyla rozzuřená, během celé doby v ášramu nebo kdekoli jinde a všichni věděli, že jsem „usmívající se anděl“ a neměla jsem důvod být na někoho rozzuřená. On řekl: „Změnila jsi se.“ Co byste řekli na mém místě? Co byste řekli? (To samé.) Ano, to samé nebo možná více? Možná říct to pomocí prstů. Měla jsem to také někdy udělat během mého putování, protože někteří chlapci jsou velice hrubí. V Indii ženy nechodí samy, nechodí samy ven, nikdy přes noc nezůstávají samy, protože by na vás bylo pohlíženo shora jako na ne dobrou nebo byste byly stále využívány. Ale samozřejmě jsem musela jít všude sama. Nemohla jsem najít nikoho, kdo by šel se mnou. Můj manžel mne nechtěl doprovázet. Neměla jsem žádné přátele, kteří by měli stejné nápady jako tehdy já. Takže jak jsem mohla nejít sama? Tak jsem všude chodila sama. Někdy lidé přišli a dělali mi potíže. Dobrá, to je v pořádku, jen mluvili, mluvili a potom jsem řekla: „Dobrá, nechci to, jdi pryč,“ ale během mé meditace

přišli a vyrušovali mě, dotýkali se mého obličeje, atd. Poté, co jsem měla tolik potíží s muži, oblékla jsem si mnišské roucho. Nejdříve jsem si myslela, že ho nebudu chtít nosit, protože to upoutává moc očí, víte. Je velmi žluté. Je to ta tibetská, červená, atd. A někdy indické mnišské roucho. Byla jsem zasvěcena do dvou tradic, indické a tibetské a měla jsem obě roucha a všechno jsem to nosila s sebou, kromě těch dvou... – to bylo poté, co jsem hodně cestovala – a měla jsem jedno oblečení tibetské, jedno indické a jedno bílé. To jedno jsem nechala na jiném místě. Předtím jsem měla dvě. Bílé jako pyžamo, jako tunika, se kterou jsem šla do Himálaje. Byly jen dvě, ale poté, co jsem byla vysvěcena na kněze, měla jsem dvě další. Takže jsem je nosila střídavě, abych dala lidem najevo, že jsem jeptiška. A přestože jsem cestovala sama, nezačínali si s vámi, nechali mne na pokoji. Ale potom každý chtěl přijít a vzít mne domů, aby mne uctil a pohostil. V Indii respektují mnichy a jeptišky tolik, že je nazývají „Svatými“.

Nazývají vás Bábádží,
Mahárádží, Mahátmadží,
Matadží.
A chtěli mne odvést domů,
A chtěli mne odvést domů,
nakrmit, obléct,
vykoupat mne,
ubytovat,
takové věci,
protože toto jsou lidé,
kteří se odříkají,
ale musela jsem vždy
odmítnout, protože nemám
ráda, když mne někdo
oslavuje. Jen tak chodím
a jsem obyčejná osoba.
To je v pořádku, je to také
fajn. A jednou
jsem vešla do velkého
kempu.
Bylo to v Haradváru.
Haradvár znamená
„Nebeská brána.“
Je to jedno z velmi velkých,
slavných, důležitých
svatých poutních míst v Indii
a každých 12 let mají
kumbhmélu.
Kumbhméla znamená
shromáždění všech Svatých
a věstců a mudrců
v Indii.
Nezáleží na tom,
kde ten člověk bydlí,
kde pobývají
ti mniši nebo věstci,
jogíni, Svatí a mudrci,
ti, kteří jsou schopní vidět
věci v budoucnosti, atd.,
ti, kteří mohou vidět
duchovně, atd., nebo ti,
kteří už dosáhli osvícení, atd.
Nebo ti,
kteří nedosáhli osvícení,
atd. –
někdy se skrývají
v jeskyních,
v horách, o samotě –
ale jednou za 12 let
ale jednou za 12 let

v době kumbhmély
se společně shromáždí
na takovém místě
a přijdou miliony lidí,
aby připravily tisíce,
statisíce stanů
zdarma pro tyto mnichy
a také pro poutníky,
pro kohokoli,
kdo tam chce přenocovat.
Samozřejmě jich
nikdy není dost,
ale stejně rezervovali
jeden stan pro mne.
Když jsem jen tak procházela
a řekla: „Mohla bych
někde přespat?“
A oni mne zavedli
k jednomu velkému stanu,
velkému jako toto,
jako to čtvercové místo
vepředu pro mne.
Bylo to pro mne příliš velké.
A potom později ten mnich
a další lidi
budou chtít vejít
a spát se mnou.
Ale nebyla jsem na to zvyklá.
Spí tak blízko
a někdy vás chtějí
obejmout, atd.
Řekla jsem: „Ne, ne.
Jsem lechtivá – nedělejte to!“
Takže jsem utekla ven
a šla do jiného stanu.
Myslím, že ten mnich
byl trochu legrační.
Šla jsem do jiného stanu,
kde jsem spala s více lidmi;
cítila jsem se bezpečněji,
i když ten stan už byl
i když ten stan už byl
velice plný, velice plný.
A spala jsem na kraji stanu
A spala jsem na kraji stanu
a cítila zápach nohou,
kopajících kolem sebe,
a ruce, plácající stále kolem.
Stěží jsem mohla spát.
Takže jsem nakonec

vstala a šla ven.
A potom mě ten mnich
A potom mě ten mnich
naháněl a říkal:
„Pojď zpátky, pojd' zpátky,
spi v tom velkém stanu.“
Řekla jsem: „Ne, nechci.
Děkuji.“
On řekl:
„Musíš jít zpátky.“
Řekla jsem: „Ne, nemusím.“
On řekl: „Ne, musíš.
Jestli nepůjdeš zpátky,
řeknu, že jsi něco ukradla.“
Řekla jsem: „Ale jdi!“
Stále se mne snažil
donutit tam jít.
Takže jsem předstírala,
že tam jdu
a později jsem ho viděla
projít okolo,
tak jsem prošla přes stan
vzadu.
Podplížila jsem se pod
stanem vzadu
a pak jsem utekla.
Dokonce jsem se musela
chránit před mnichem.
Můžete tomu věřit? Být
sám je velice nebezpečné.
Takže dávejte pozor.
Nutil mne tam a říkal,
Nutil mne tam a říkal,
že jsem něco ukradla,
abych tam musela zůstat.
Můžete tomu uvěřit?
Možná mne chtěl chránit,
protože řekl,
že venku je nebezpečné
chodit sama
a že to tam neznám, ale
já jsem řekla: „Nemůže to
být nebezpečnější než toto.“
Myslela jsem si, že to
nemůže být nebezpečnější.
Byla jsem sama.
A ten muž byl tak silný.
Nevěděla jsem, zda je to
skutečně mnich nebo ne,
i když nosí mnišské roucho.

Každý v Indii může nosit
mnišské roucho,
když chce.
A když si také necháte
narůst bradku,
máte všechno, co chcete,
protože jste „svatý“.
Lidé uctívají
mnišské roucho a bradku,
víte? Skutečně!
To vám řeknu.
Když toho máte dost,
jen jeďte do Indie,
nechte si narůst bradku a
a také knír.
Nechte je narůst tak dlouhé,
jak je to jen možné
a ujistěte se,
aby byly bílé.
A potom si sedněte
vedle řeky Gangy – jen si
tam sedněte, nic nedělejte –
a potom se před vámi
jako zázrakem objeví
ovoce, čapati,
kari, cokoli chcete,
někdy se budou
ty krásné dívky
před vámi předvádět,
před svatým mudrcem.
Skutečně.
Máte-li bradku, lidé
si budou myslet, že jste svatí.
Naštěstí jsem žádnou neměla.
I kdybych se snažila sebevíc,
aby mi narostla, nejde to.
Takže jsem si řekla:
„Och! Zapomeň na svatost.
Kdo ji potřebuje?“
Je to pravda, co?
Je to pouze vtip, ale není
tak moc vzdálený pravdě.
Takže když pojedete do
Indie, i když je tam
příliš horké klima
a někdy jste zpocení,
a budete se divit,
proč mají všichni muži
dlouhou bradku,
budete vědět. Dobrá!

To jen tak mimochodem.
Kde jsme?
(Odplížila jste se ven
ze stanu.)
Ano, vyplížila
jsem se ze stanu a utekla;
věděla jsem, kde byl on,
takže jsem se vplížila tam,
kde mne nemohl najít.
Velice rychle jsem odešla
a pak se vrátila zpět,
šla jsem zpět ke vchodu
a snažila jsem se najít
nějaký klidný kout
pro meditaci.
V domě
jsou nějaké kouty
tady a tam,
ale nikdy ne klidné.
Jak můžete najít
klidný kout,
když jste mezi miliony lidí?
A oni celý den
a celou noc mluví
a celý den a celou noc chodí
a všude 24 hodin denně
poletuje prach
jako mrak
a nebyla jsem na to zvyklá.
Ale bylo to tak lákavé,
když jste si přečetli
Jógánandu
a himálajské Mistry,
žijící mistry a takové věci.
Kumbhméla
se koná zřídka,
protože tam
nezůstanete dvanáct let,
jen abyste to viděli.
Jen se přihodilo,
že se to ten rok konalo
a v tom roce kumbhmély
jsem byla
také velmi šťastná,
našla jsem mnoho velmi
výjimečných Mistrů.
Někteří žijí dlouhá léta,
200 let, 300 let,
250 let,
nějak tak – mnoho let.

A toho roku také
dalajláma předával velmi
výjimečné učení.
Byl tam pár,
lidi ze Západu,
kteří zjistili,
že jsem velice dobrá
jako chůva, takže
ke mně odložili své dítě.
A po celou dobu
mi to dítě zacpávalo nos,
hučelo do uší
a tahalo mne za oblečení,
takže jsem byla velice
zaneprázdňená zapínáním
knoflíků a snažila se dostat
z dosahu jeho prstů,
které mi strkalo do nosu
v nevhodný čas,
a já celou dobu „hepčík!“.
A kvičelo mi do uší
a pak mne líbalo
svými mokkými rty
a škrábalo mne na obličej,
všechno,
a potom křičelo
a mluvilo ke mně
různými jazyky,
které jsem neznala.
Takže jsem neměla šanci
slyšet jediné slovo z toho,
co říkal dalajláma,
nemluvě o překladu, atd.
A nemohla jsem se
ani pohnout, protože
jsem byla přímo
vepředu vedle svatých lidí
a předpokládalo se,
že jsem svatá v tom
mnišském rouchu a tak,
nemohla jsem si dokonce
stěžovat. Nemohla jsem se
ani pohnout. A to dítě to
vydrželo 3 hodiny.
Říkala jsem si:
„Och, dobrá, nevádí,
má-li ten pár osvětlení,
pravděpodobně
i já mám nějaké zásluhy
jako chůva.“

Byli tak oddaní
a tak pozorní
vůči dalajlámovi,
a zdálo se,
že absolutně zapomněli,
že mají dítě.
Zapomněli na mne i na dítě.
Jelikož je to výjimečná
příležitost, že dalajláma,
svatý král Tibetu,
dává tento druh zasvěcení.
Měli byste se stát buddhou
buď za 4 životy,
nebo za 16 životů.
Takže můžete počkat.
A to zasvěcení
je velice komplikované.
Takže nejdříve ze všeho
to není v Dillí, dobrá?
Není to ani v Bombaji,
blízko letiště
nebo v hotelu první třídy,
nic takového.
Je to uprostřed ničeho.
Je to v horách,
ve vysokých
a neúrodných horách.
Je to jako hora v poušti.
Lidé, kteří tam žijí,
tibetské jeptišky
a mniši nebo usedlíci,
si vykopali do hor jeskyně
a tam žijí.
Ale bylo to
místo jako z pohádky.
Večer jsem viděla celé hory,
jak se zbarvily do stříbra
a zlata, a celá obloha
se třpytila.
A říkala jsem lidem:
„Můj Bože,
jaké je to nádherné místo.
Je to tak zlaté a stříbrné!“
Oni řekli: „Kde?“
Řekla jsem: „Tady!
Ty hory.“
A oni řekli:
„Ne, ty hory jsou šedé,
ne stříbrné.“
Řekla jsem: „Ne. Třpytí se.“

Nikdo neviděl
nic takového jako já.
A myslela jsem si,
že to tak bylo.
Nemohu věřit tomu,
že oni nevěřili,
nemohu věřit,
protože je to tak zřejmé,
že se hory třpytily
že se hory třpytily
jako stříbro a zlato
a obloha se třpytila
všemi druhy světla.
Řekla jsem: „Tam, tady,
všude!“
A oni se dívali všude,
A oni se dívali všude,
ale nikdo to neviděl!
A začala jsem přemýšlet,
zda se zbláznili oni,
nebo já.
Ale myslím si, že mé
bláznovství je hezčí, protože
je barevnější a třpytivější,
takže je to v pořádku!
Dobrá, takže se k tomu
pomalu vrátíme, co?
A tehdy musel dalajláma
cestovat z Dharamsaly.
To je tam, kde bydlí.
Má tam takový palác –
velice daleko
od toho místa.
Dalajláma je v pořádku,
Dalajláma je v pořádku,
protože má dopravu.
Armáda mu pomůže
s džípem, atd.,
a všichni jeho podřízení
a doprovod
jezdí spolu s ním.
Jeli tam deset dní
před zasvěcením.
Nejdříve se musel
očistit sám tím,
že zasvětil sám sebe.
Nevím, jak to dělal,
ale potom dal nějaké květiny,
bílé květiny, něco jako stuhu
z bílých suchých květin

na svoji hlavu –
jako když máte členku – a
pak... to bylo
z bílých květin, ale suchých.
Potom si musel sednout
nahoru na sedadlo, které pro
něho bylo připravené z trávy
a pak ho všichni mniši
obklopili
ve skleněném domě.
Deset dní, deset nocí
museli přeríkávat mantry,
sútry a mudry.
Mudra znamená,
že děláte gesta rukama,
asi takto,
různá gesta.
Když přeríkáváte
mantry a sútry,
současně děláte mudry.
Všechny jsou komplikované.
Někdy tam přidají
také gong a tak,
je to také velmi krásné.
Velice systematické,
velice rytmičné
a jaksi velice svaté.
Zpěvy jsou v hlubokém
a hrdelním tónu.
A potom cítíte,
cítíte se tajuplně.
I když nevíte, co to je,
ale cítíte se ovlivnění
a tajuplně
a skutečně velice svatě.
Cítíte se hrůzuplně,
plní respektu
a dostává se vám
také vědomí toho,
že je něco nad vámi, nad
tímto obyčejným životem.
Protože hory
a místo samotné
vás také ovlivňují.
Venku uprostřed ničeho,
pouze hory, hory, hory –
žádní domorodci –
ale potom vidíte
nějaké díry ve stěně,
ve stěně hory

a tam žijí jeptišky a mniši,
objeví se tam
v barevném oblečení
a mají na sobě krásné
kloboučky, takové ruské.
Jeptišky jsou krásné.
Protože mají kloboučky,
Protože mají kloboučky,
pokrývají si své hlavy
a vypadají tak důstojně.
a barva jejich oblečení,
které mají na sobě,
většinou burgundská barva.
A potom si na to navlečou
A potom si na to navlečou
něco žlutého.
Kus, kasaya.
Vypadá to jako prostěradlo,
ale je to poskládáno
ze stovky kousků.
(Deka.) Deka, ano.
A oni si omotají ramena;
vypadá to
skutečně svatě a starodávně.
A potom venku
uprostřed ničeho
přicházely desetitisíce lidí a
celý den se procházely,
hodně prášily,
protože tam
nemají cement,
nemají vydlážděné cesty,
nemají vydlážděné cesty
kamením.
Nic, jen špína. Prach,
protože hory jsou
také holé. Protože
posekali všechnu trávu a
pokáceli stromy, které našli,
a spálili je, aby uvařili.
Takže na horách
není vůbec nic,
ale v mých očích se lesknou
jako stříbro a zlato v noci.
Pro oči ostatních lidí
je to také špína a šed'
a nic.
Řekli mi:
„Je to chladné. Nic to není.“
Řekla jsem: „Dobrá! Fajn.“